

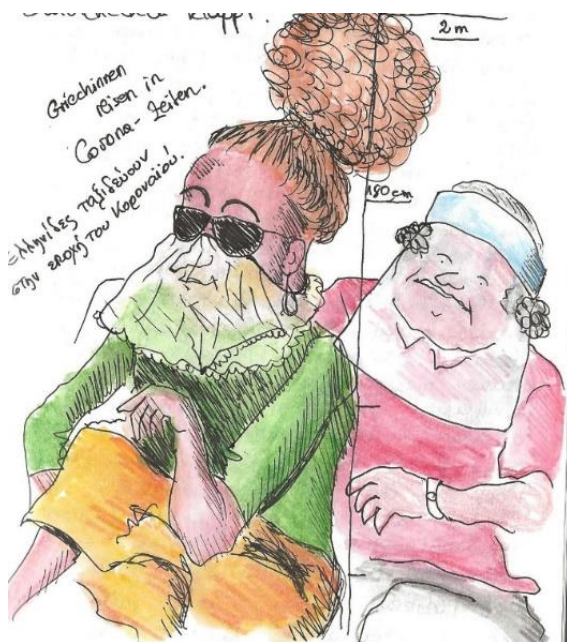
ΧΙΟΣ 2020

21.8. Σήμερα ξεκινάμε για τη Χίο, το νησί ΜΑΣ, συναρπαστική και αβέβαιη περιπέτεια φέτος. Θα μας κάνουν τεστ στο αεροδρόμιο της Αθήνας, θα περάσουμε μέρες στο δωμάτιο του ξενοδοχείου περιμένοντας τα αποτελέσματα των τεστ; Δεν ξέρουμε τίποτα, αλλά τολμάμε, με ανάμικτα συναισθήματα βέβαια... Πριν λίγες μέρες γεμίσαμε μια φόρμα των ελληνικών αρχών, στην οποία μας ρώτησαν πού ήμασταν τις τελευταίες 15 μέρες κλπ. Τη νύχτα πριν φύγουμε μας στείλανε έναν κωδικό, τον οποίο πρέπει να τον δείξουμε στο αεροδρόμιο της Αθήνας και τότε θα αποφασίσουν αν θα κάνουμε τεστ ή όχι... Θα δούμε τι θα γίνει.

Πάμε με το «Taxi-Driver» στο αεροδρόμιο, παρόλο που η εταιρία αυτή παίρνει όλα τα μέτρα για να μας το εμποδίσει. Πριν λίγες μέρες βεβαίωσε την κράτησή μας: 21.8. από το αεροδρόμιο στο σπίτι και 4.9. από το σπίτι στο αεροδρόμιο. Τι;;; Ο Γιώργος τους εξηγεί το λάθος αυτό κι επί τέλους μας παίρνουν απ' το σπίτι και μας πάνε στο αεροδρόμιο, πάλι καλά. Ο οδηγός μας υπόσχεται ότι θα μας πάρει στις 4 Σεπτεμβρίου απ' το αεροδρόμιο, πολύ καλά, εντάξει. Να ξέρετε από τώρα ότι στις 4.9. το «Taxi-Driver» θα περιμένει στο σπίτι μας για να μας πάει στο αεροδρόμιο... 😊 Μάταιος ο κόπος με αυτούς...

Στο αεροδρόμιο έχει πολύ λίγο κόσμο, το τσεκ-ιν διαρκεί μόνο 10 λεπτά, αλλά οι υπάλληλοι είναι το ίδιο ανίκανοι όπως κάθε χρόνο. – «Δεν ξέρω αν μπορούμε να στείλουμε τις αποσκευές σας κατευθείαν στη Χίο. Θα προσπαθήσω, αλλά ρωτήστε καλύτερα στην Αθήνα», λέει ο νεαρός στο τσεκ-ιν. Τουλάχιστον θα προσπαθήσει, τα τελευταία χρόνια ούτε αυτό δεν το καταφέρανε οι συνάδελφοί του.

Κατά τη διάρκεια της επιβίβασης βλέπουμε παράξενες κυρίες με πολύ πρωτότυπες μάσκες. Οι αεροσυνοδοί όμως δεν έχουν καθόλου κατανόηση και τους παίρνουν τα αριστουργήματα αυτά – διαφανή μαντηλάκια και τεράστιες προσωπίδες από πλεξιγκλάς – και πρέπει να φορέσουν κανονικές μάσκες, οι καημένες, απίστευτο αυτό!

Μας φαίνεται ότι ο η ΑΥΑ χρησιμοποιεί τον κορονοϊό σαν πρόφαση για να χειροτερέψει ακόμα πιο πολύ το σέρβις της, γιατί στους επιβάτες Economy δίνουν μόνο ένα ποτήρι νερό ή έναν καφέ, ενώ οι επιβάτες Business τρώνε ζεστό φαγητό και πίνουν ό,τι θέλουν. Μάλλον δεν είναι τόσο κολλητικοί όπως εμείς, τα λεφτά πειράζουν τον κορονοϊό, έτσι φαίνεται.

Φτάνουμε στην Αθήνα και είμαστε λίγο ανήσυχοι: Τι θα γίνει τώρα, τι μας περιμένει; Μερικοί επιβάτες πρέπει να κάνουν τεστ, εμείς όχι, ουφ, τι ανακούφιση! Δε θα κάτσουμε 2 μέρες μέσα στο δωμάτιο περιμένοντας αποτελέσματα! Τις 7 ώρες αναμονής τις περνάμε παρέα με την ξαδελφούλα μου την Ilseli και μετά, επί τέλους, πάμε στη Χίο. Τώρα πετάμε μόνο 30 λεπτά, αλλά κάθε επιβάτης παίρνει ένα ολόκληρο μπουκάλι νερό κι ένα μπισκότο με γέμιση σοκολάτα. Πιο γενναιόδωροι οι Έλληνες... Κατά την προσγείωση στο νησί μας συγκινούμαι πολύ, γιατί μας καλωσορίζει ένα πανέμορφο ηλιοβασίλεμα! Ευχαριστούμεεεεεε!!!!

Πάμε στον Εμπορειό, όπου η Γιούλη και ο Ηλίας μας καλωσορίζουν στο ξενοδοχείο. Αφήνουμε τα πράγματά μας στο δωμάτιο και πάμε κατευθείαν στο Lavastone, όπου μας χαιρετάνε ο Μπάμπης, η Πάτρα και ο Θοδωρής. Η χαρά μας είναι μεγάλη, η πείνα και η δίψα το ίδιο. Μας ταΐζουν με νόστιμο κόκορα κρασάτο και μπίρες, είμαστε μια χαρά!!! Μετά έρχεται και ο Πυθαγόρας, εντάαααααααααα!!!! Ιδιαίτερη εντύπωση μας κάνει το ολοκαίνουργιο, ολόμαυρο μουστάκι του, το οποίο του δίνει κάτι το κοσμοπολίτικο. Όλο το χωριό θαυμάζει το μουστάκι αυτό, μαθαίνουμε αργότερα. Και η κορονοκοιλίτσα του του δίνει ίχνος εύπορου.

Διασκεδάζουμε πολύ με τις θεωρίες συνωμοσίας του Θοδωρή σχετικά με το κορονοϊό. Πριν 3 χρόνια είδε ήδη Κινέζους με μάσκες, αυτοί πρέπει να ήξεραν κάτι... Τι ήξεραν όμως, αυτό δεν το ξέρει. 😊

22.8. Φέτος δεν έχει μπουφέ στο ξενοδοχείο, μας σερβίρουν το πρωινό στο τραπέζι, τι ωραίο για μας που είμαστε τεμπέληδες. Όλα είναι πολύ νόστιμα, αλλά είναι πάρα πολύ φαγητό! Απ' αύριο μόνο τα μισά, παρακαλώ, αντίθετα μετά από 15 μέρες θα έχουμε γίνει βαρέλια.

Πάμε για ψώνια στο Πυργί και επισκεπτόμαστε τη Μαρία και τους γιους της Μάνο και Βασίλη στα καταστήματά τους. Στο μαγαζί του Μάνου πίνουμε το πρώτο λικέρ μαστίχας αυτών των διακοπών! Μετά πάμε κατευθείαν στην παραλία μας, στο Φώκι, όπου δεν υπάρχει ψυχή, μόνο ο χαζούλης ο Απόστολος είναι εκεί και ένα ζευγάρι Έλληνες. Ο Απόστολος μου λέει ότι ο Έλληνας αυτός δεν είναι εντάξει, γιατί τον κοίταξε παράξενα όταν έβγαινε απ' τη θάλασσα και ο Απόστολος του χαμογελούσε. Καλά, ο άνθρωπος βγαίνει απ' το νερό, φοράει μαγιό, ο Απόστολος, γυμνός, του χαμογελάει. Ποιος δε θα κοιτούσε περίεργα στη θέση του; Δείχνω όμως πολλή κατανόηση και ο Απόστολος ευχαριστιέται. Έχει δίκιο, είναι απίστευτο πώς συμπεριφέρονται κάποιο άνθρωποι... 😊

Το απόγευμα καθόμαστε στη βεράντα του ξενοδοχείου μαζί με τη Γούλη, τον Ηλία και τα σκυλάκια τους Λούση και Νιόνιο. Ο Ηλίας μας λέει ότι η κόρη τους Μαρία θα παντρευτεί στις 6 Σεπτέμβρη και ότι είμαστε καλεσμένοι. Εμείς θα φύγουμε όμως στις 4 Σεπτέμβρη, κρίμα! Η Ιωάννα μας δείχνει το νυφικό της Λούσης και είμαστε ενθουσιασμένοι!

Το βράδυ τρώμε στου Μιχάλη και μετά πίνουμε μπίρες στου Μπάμπη. Πριν πάμε για ύπνο βλέπουμε απ' τη βεράντα μας ότι δίπλα χτίζουν ένα τεράστιο κτίριο. Θυμώνουμε πολύ, πώς είναι δυνατό να καταστρέψουν τον Εμπορείο με κάτι τόσο άσχημο! Την άλλη μέρα, στο φως της ημέρας και χωρίς την επιρροή του οινοπνεύματος, καταλαβαίνουμε ότι πρόκειται για ένα τηλεγραφόξυλο με κάτι καλώδια που τη νύχτα έμοιαζε με κτίριο, ουπς.

23.8. Σήμερα πάμε στο Γιώργο και στη Λιάνα για να φάμε κάτι μεζεδάκια, αλλά επειδή έχει ποδόσφαιρο στην τηλεόραση, καθόμαστε «λίγο» παραπάνω. Μας ταΐζουν με πολλές και ωραίες λιχουδιές: κριθαρότο με θαλασσινά, σαλάτες, πεπόνι, σύκα και παγωτό, παρά λίγο να σκάσουμε.

24.8. Το πρωί παίρνω μηνύματα από 2 μαθήτριές μου: θα αργήσουν λίγο. Ξέχασαν ότι λείπω διακοπές. Για να το ξαναθυμηθούν, τους στέλνω ένα βίντεο απ' την παραλία μας χτες το απόγευμα, με τη μουσικούλα των κυμάτων και το γλυκό, απογευματινό φως, μ' αρέσει να τις παιδεύω λίγο. 😊 Απόψε έχει συναυλία του συγκροτήματος Εγκάρδια, δεν πάμε όμως, γιατί η συναυλία γίνεται πάνω στον αρχαιολογικό χώρο, πολύ μακριά με τα πόδια, και κατά τη διάρκεια όλης της διαδήλωσης οι επισκέπτες πρέπει να φοράνε μάσκα. Πάμε λοιπόν στη Μαρία να φάμε και μετά στον Μπάμπη να πιούμε μπίρες. Ο κυρ Τζον, ο Θοδωρής κι εγώ λέμε ανέκδοτα κι έχουμε πολλή πλάκα. Ξαφνικά καταλαβαίνουμε ότι στο μαγαζί του Μιχάλη έχει μουσική, ήρθε το συγκρότημα Εγκάρδια, πάμε! Απολαμβάνουμε πολύ τα τραγούδια και τους χορούς τους, τελείως χωρίς να ανεβούμε στον αρχαιολογικό χώρο ή να φορέσουμε μάσκα, πιο καλά.

25.8. Σήμερα κάνει ζέστη και η θάλασσα είναι λάδι, μένουμε όλη την ημέρα, είμαστε μια χαρά! Το απόγευμα καθόμαστε στην καντίνα και χαζεύουμε την «οικογενειακή» παραλία με τις όμορφες καμπίνες, τις φλύαρες κυρίες με τα καπέλα τους, τις βαρκούλες, τα στρώματα, τα παιδιά που παίζουν στη θάλασσα, τα παγωτά που φέρνουν απ' την καντίνα... Όλα αυτά στο φως του απογευματινού ήλιου, πολύ ειδυλλιακό!

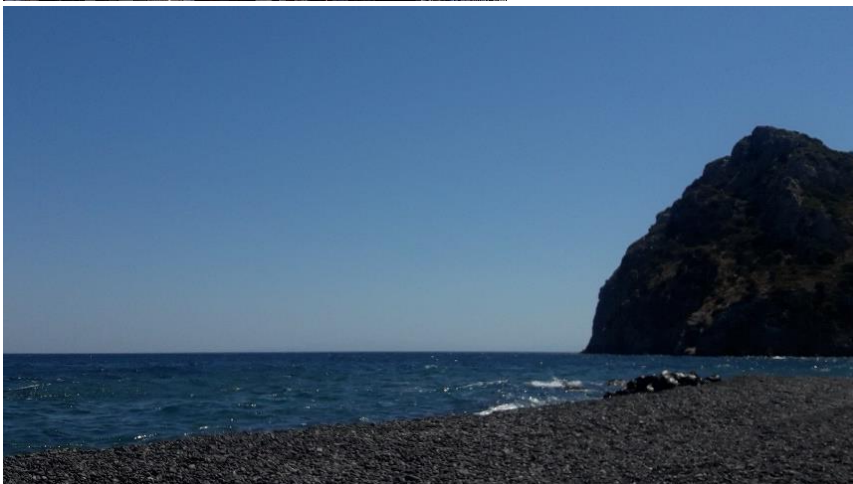
Σήμερα τρώμε στου Μπάμπη και μου φτιάχνουν μια υπέροχη τσιπούρα. Είναι αριστούργημα, κρίμα να το καταστρέψω! Αλλά πρέπει... 😊 Μετά πίνουμε κάτι στου Μιχάλη και με πείθουν να ζωγραφίσω τον κυρ Σωτήρη που κοιμάται σαν αγγελάκι.

27.8. Μετά το μπάνιο πάμε για καφέ στη Μαρία. Επειδή ερχόμαστε 25 χρόνια τώρα, θέλει να πείσει τον Δήμαρχο να μας κάνει τελετή. Μαζί με τον Marcel και τη Martine ... Ο Marcel δε μας κάνει παρέα, η Martine ούτε καν με χαιρετάει, αρμονική τελετή θα γίνει αυτή! Η Μαρία θα μας χαρίσει ένα βιβλίο για τη Χίο, λέει, να το διαβάσουμε για να απαντήσουμε σωστά, αν ο Δήμαρχος μας ρωτήσει κάτι. Περιμένουμε από τώρα με «ανυπομονησία» τη διαδήλωση αυτή..., που μάλλον δε θα γίνει ποτέ. Όταν φεύγουμε χαιρετάω τη Μαρία και της στέλνω φιλάκια, από την πολλή υποκρισία μου παρά λίγο να πέσω πάνω σε μια διαφημιστική πινακίδα...

Το βράδυ τρώμε στου Μιχάλη: φασολάκια με σάλτσα ντομάτας και πατάτες. Τα φασολάκια τα έφτιαξε η μαμά του, μας εξηγεί ο Νίκος, αλλά φύτεψαν στον κήπο του, και τον κήπο τον έχει μαζί με τη Ιωάννα, τι ρομαντικό!!!! Εννοείται ότι είναι πολύ νόστιμα, με τόσο πολλή θετική ενεργεία!

28.8. Πάμε στη Χώρα για να αγοράσουμε βιβλία και άλλα σημαντικά πράγματα, πίνουμε ένα χυμό στον «Καφενέ» στο Κάστρο, πάμε βόλτα, θαυμάζουμε το ανακαινισμένο τζαμί και γυρίζουμε στον Εμπορειό, όπου μας περιμένει η παραλία μας, ευτυχώς! 😊

Το βράδυ επισκεπτόμαστε τον Πυθαγόρα στο τροχόσπιτό του. Έφτιαξε καλαμάρια, ψάρια, μελιτζάνες τηγανιτές, πατάτες, μια ωραία σαλάτα... όλα για μας! Μας εντυπωσιάζει πολύ το σταθερό ανοιχτήρι που το βλέπετε στη φωτογραφία δεξιά.

Ο Πυθαγόρας μας εξηγεί πώς γίνεται η εκπαίδευση ενός κυνηγετικού σκύλου: Στέκεσαι δίπλα του και αρχίζεις να του φεκίζεις. Έτσι το ζώο συνηθίζεται το θόρυβο και έτοιμος είναι ο κυνηγετικός σκύλος! Τον θαυμάζουμε πολύ τον φίλο μας τον Πυθαγόρα, τον ειδικό για εκπαίδευση σκυλιών! 😊 Βλέπουμε μια αστεία, παλιά ταινία και τα λέμε. Περνάμε υπέροχα, έχουμε πολλή πλάκα, μια ωραία βραδιά μαζί με τον φίλο μας. Γυρίζουμε στον Εμπορειό και πάμε για μια τελευταία μπιρίτσα στον Μπάμπη. Βλέπουμε έναν πολύ χοντρό πελάτη και ρωτάμε: Τι τον τάζεις τον άνθρωπο, βρε Μπάμπη;;;;;

29.8. Μια ωραία, ζεστή ημέρα, κατάλληλη για μπάνιο. Βλέπουμε κάτι αδελφές στην παραλία που διασκεδάζουν πολύ. Τα αγόρια γελάνε, πιτσιλίζουν και παίζουν με ένα γαλάζιο στρώμα. Οι πετσέτες τους είναι πορτοκαλί, οι καρέκλες πράσινες, η ομπρέλα τους κίτρινη με εμπριμέ ανανάς. Έχουν και τεράστια μανταλάκια που κρατάνε τις πετσέτες τους στις καρέκλες.

Το βράδυ πάμε στον Καραγιώργη και μαζί μας έρχονται η Ιάσμη με δυο κοπέλες απ' τη χορωδία της, ο Διαμαντής, ο Βάλτερ και η Ιβάννα. Παίζω κιθάρα και τραγουδάμε, ο Βάλτερ μας συνοδεύει με το τύμπανο, οι άλλοι πελάτες χορεύουν. Αργότερα οι κυρίες ανεβαίνουν τα τραπέζια και χορεύουν επάνω. Μια υπέροχη βραδιά που διαρκεί ως τις 4 το πρωί! Δεν έχει φωτογραφίες, μόνο βίντεο... Σας τα έστειλα, έτσι; Αν όχι, ζητήστε μού τα. 😊

30.8. Κοιμηθήκαμε λίγο, αλλά είμαστε μια χαρά και πάμε στη βεράντα του ξενοδοχείου για πρωινό, όπου συναντάμε μόνο την Ιβάννα, ο Βάλτερ είναι ακόμα πτώμα. Το τελευταίο ουζάκι μάλλον δεν ήταν καλό. Στην παραλία συναντάμε τη Χριστίνα και τα λέμε.

Το βράδυ πάμε στο Lavastones, και η Πάτρα μας λέει ότι στις διακοπές της στη Βιέννη είδε μόνο ωραίους ανθρώπους. Πρέπει να ήταν τουρίστες ή πρόσφυγες, του χρόνου θα της φέρω ένα βιβλίο με γελοιογραφίες από «ωραίους» Αυστριακούς!

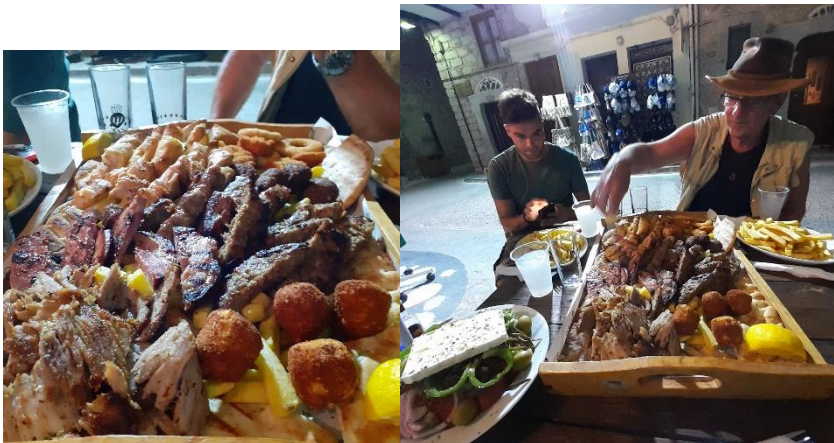
31.8. Όπως κάθε μέρα πάμε στην παραλία μας στο Φώκι, έχουμε γίνει Φωκιομανείς, μου φαίνεται! Παίρνουμε μαζί μας μια σκηνή, 2 στρώματα κι ένα σακίδιο με ρόδες, που το τραβάει ο Γιώργος όταν περνάμε απ' το χωριό. Οι χωριάτες πιστεύουν ότι κάνουμε κάθε μέρα μετακόμιση με βαλίτσα στην παραλία. Και μας κοροϊδεύουν, εντάξει, καλά κάνετε!

Περπατάμε 25 λεπτά: 10 λεπτά περνάμε απ' το χωριό, μετά ανεβαίνουμε στην καντίνα που βρίσκεται πάνω απ' την πρώτη παραλία. Από εκεί έχει άλλη άνοδο και μετά κατεβαίνουμε στη δεύτερη παραλία, απ' όπου είναι ακόμα περίπου 10 λεπτά μέχρι το Φώκι. Ο περίπατος στα βότσαλα είναι ωραία γυμναστική και φτάνουμε ιδρωμένοι στο στόχο μας. Υπογραμμίζω ότι ΕΜΕΙΣ είμαστε ιδρωμένοι, αλλά υπάρχει μια διαφορά. Εγώ ιδρώνω μόνο έτσι, ο Γιώργος όμως ιδρώνει επιτιμητικά, ο δρόμος, το σακίδιο, η ζέστη... Αναστενάζει λίγο και κάθε σταγόνα ιδρώτα είναι μια γυαλιστερή και αστραφτερή κατηγορία που κυλάει απ' την κοιλιά του. Τώρα βγάζουμε τα ρούχα μας, τρέχουμε στη θάλασσα, φωνάζουμε γιατί τα βότσαλα είναι καυτερά και καίνε τα πόδια μας, πηδάμε μέσα στη θάλασσα, και ΑΑΑΑΑΑ! Η διάθεσή μας φτιάχνει αμέσως, γελάμε, κολυμπάμε, είμαστε ευτυχισμένοι!

Σήμερα μας επισκέπτονται ο Σίφης και το αφεντικό του. Ο Σίφης κάθεται και στη σκηνή μας, μεγάλη τιμή! Παίζουμε μπάλα στη θάλασσα και παρά λίγο να πνιγώ απ' τα γέλια, τέλεια η ημέρα αυτή!

Το απόγευμα πάμε στο Πυργί για να φάμε σουβλάκια με το Μάνο. Στις 8 ερχόμαστε στο μαγαζί του και δεν καταλαβαίνουμε γιατί δεν κλείνει το μαγαζί του, αφού ήθελε να πάμε σε κάποιο σουβλατζίδικο. Ξαφνικά όμως βγάζει ένα τραπέζι και καρέκλες και μας κάνει να κάτσουμε. Έρχονται ο Βάλτερ και οι Ιβάνα και το βρίσκουν παράξενο που καθόμαστε έξω απ' το μαγαζί αντί να πάμε να φάμε. Σοβαρά θα μείνουμε εδώ; ρωτάει η Ιβάνα. Ναι, νομίζουμε... Ο Μάνος μας βάζει μπίρες και ούζο, ζητάει φαγητό απ' το Οβελίξ, και 10 λεπτά αργότερα δεν πιστεύουμε τα μάτια μας, τι λιχουδιές φέρνουν!

Τρώμε με ενθουσιασμό τα νόστιμα μεζεδάκια και απολαμβάνουμε απ' τη χωριάτικη ζωή μέσα στο δρόμο μπροστά απ' το μαγαζί του Μάνου. Γείτονες και φίλοι περνάνε και σταματάνε για μια κουβέντα, αργότερα έρχονται και οι γονείς του και κάθονται μαζί μας. Κάποιος Δημήτρης μας λέει ότι είναι φίλος του Πυθαγόρα και ότι κυνηγήσανε πάπιες και μεθύσανε μαζί. Το πιστεύουμε χωρίς αμφιβολία! Τα λέμε και τα τρώμε και τα πίνουμε και ο Μάνος

καμαρώνει που μας αρέσει τόσο πολύ αυτή η χωριάτικη βραδιά. Τέτοια γίνονται μόνο στο χωριό, στο δικό του το χωριό, μας εξηγεί. Θέλουμε να συμμετέχουμε λίγο στα έξοδα, αλλά μας δείχνει τον αναπτήρα του για να ξέρουμε τι θα πάθουν τα χαρτονομίσματά μας αν τα βγάλουμε. ΟΚ, τότε θα αδειάσουμε τις επόμενες ημέρες το μαγαζί του και εκείνο της μητέρας του.

Ο Γιώργος και ο Βάλτερ πρέπει να οδηγήσουν, γι' αυτό φεύγουμε όχι πολύ αργά, αλλά σύντομα θα έρθουμε για ψώνια, του ανακοινώνουμε. Στον Εμπορειό συναντάμε το Γιάννη, την Αγγελική και την Ανδριάννα, επί τέλους, μας λείπανε!

1.9. Μετά το μπάνιο καθόμαστε στο μπαλκόνι μας και τρίβουμε τη ρίγανη που ο Πυθαγόρας μας χάρισε. Μετά το μπαλκόνι μοσχοβολάει και είναι σκεπασμένο φύλλα. Απόψε πάμε στη Μαρία για να φάμε. Χαιρόμαστε πολύ που ο Πυθαγόρας και ο Γιάννης μας κάνουν παρέα. Λίγο αργότερα πάμε στο

Μιχάλη γιατί έχει ζωντανή μουσική. Μαθαίνουμε ότι ένα παλιόσκυλο δάγκωσε τον καημένο το Νιόνιο και είναι τώρα χάλια...

2.9. Το απόγευμα πάμε στο Πυργί για να αγοράσουμε σουβενίρ στου Μάνου. Κουβεντιάζουμε λίγο με τον αδελφό του το Βασίλη και τη μαμά του και γυρίζουμε στον Εμπορειό. Απόψε τρώμε στου Μιχάλη, γιατί απ' την ταβέρνα του βλέπουμε καλύτερα την πανσέληνο. Ανεβαίνει τεράστια και πορτοκαλί απ' τη θάλασσα, μας εντυπωσιάζει πολύ! Στις φωτογραφίες μας φαίνεται μια θαμπή πορτοκαλί σφαίρα με μαύρο φόντο. Μια προσπάθεια κάναμε, δεν πειράζει... 😊

3.9. Η τελευταία μέρα. Στην αρχή είμαι αισιόδοξη, γιατί μ' αρέσει και η Βιέννη.

Με περιμένουν ενδιαφέροντα πράγματα, τα μαθήματά μου, οι φίλοι, η μουσική... Αλλά μετά βλέπω τον άνδρα των ονείρων μου με το πιο γλυκό παιδάκι του κόσμου και η καρδιά μου ραγίζει. Μακάρι να μπορούσα να μείνω για πάντα, τόσο ωραίους δεν έχουμε εμείς. Μετά όμως θυμάμαι ότι και στην Αυστρία έχει «ωραίους» και είμαι πάλι καλά.

Το βράδυ πάμε στο Lavastone και μας κάνουν παρέα ο Διαμαντής, ο Πυθαγόρας, η Γεωργία, ο Παναγιώτης, ο Βάλτερ, η Ιβάννα και η Σίλβια. Ο Θοδωρής βάζει στοίχημα ότι ο Διαμαντής θα έρθει τελευταίος, έρχεται όμως πριν απ' τον Πυθαγόρα. Κερδίσαμε μια μπίρα, χαχαχάαααα! Περνάμε μια πολύ ωραία βραδιά μαζί με τους φίλους μας, και όταν θέλουμε να φύγουμε, ο Θοδωρής μας κερνάει την μπίρα που μας χρωστάει απ' το στοίχημα! Εκείνος φταίει που πάμε για ύπνο πολύ αργά, αλλά δεν πειράζει, αφού αύριο δεν έχουμε να κάνουμε τίποτα, μόνο ταξίδι, αυτό είναι εύκολο, δε χρειάζεται να είμαστε ξύπνιοι. Η Γεωργία που δεν γνώρισε τον Διαμαντή διασκεδάζει πολύ με τα καλαμπούρια του, εντυπωσιάζεται απ' την ετοιμολογία του. Ένα παράδειγμα: Ο Θοδωρής που έχει πολλή δουλειά λέει: Σας βλέπω αργότερα. – Ο Διαμαντής: Μόλις φορέσεις τα γυαλιά σου.

4.9. Πρωινό, αποχαιρετισμός, αεροδρόμιο, Αθήνα, τελείωσαν οι διακοπές, τόσο γρήγορα! Συναντάμε την Όλγα στο αεροδρόμιο, τι ωραία έκπληξη! Μετά από μια ήσυχη πτήση φτάνουμε στην ώρα μας στη Βιέννη. Το «Taxi-Driver» μας παίρνει τηλέφωνο. Περιμένει μπροστά απ' το σπίτι μας. Μπράβο του. Ευτυχώς δεν πληρώσαμε από πριν, απλώς θα πάρουμε άλλο ταξί. Αλλά η Όλγα και ο φίλος της μας πάνε σπίτι. Έτσι αντέχουμε το γυρισμό, με γλυκούς φίλους και καλή παρέα. Ας συνεχίσει έτσι το φθινόπωρο! Είμαστε έτοιμοι για καινούργιες περιπέτειες!

Τα λέμε το Πάσχα, αγαπημένοι μας Χιώτες! Δε μας γλυτώνετε! 😊